

LÄHTÖ

Yksinäinen vartiotalo
Kiireinen lähtö
Isä hyvästelee perheensä
Äiti lapsineen käy
tuskan täyteiseen maailmaan

Kuu katsoo vakavin kasvoin
Sen kulmilla huolen täyttämät kureet
Se valokääryin
viitoittaa matkalaisten tietä

Äiti !
Mikä siellä ?
Miksi me yöllä ?
Miksi ei isä tullut mukaan ?
Miksi me kävellen ?

Vaiti on äiti
vaiti valkea metsä
Ei vavahda vaipunut oksa
ei huojahda kuusikko
vaan hiljaa kuuntelee

Äiti minun sormia paleltaa
ja lapaset jäivät kotiin
Kotiin
jonka ovet ovat sulkeutuneet
ties viimeisen kerran

Sotilaat ohittavat
marssivat harmaana massana
Kuu heittää kuoleman varjoja
Lumi valittaen vaikertaa
raskaitten anturoitten alla

Kuu on paneutunut levolle
Auringossa verenpirskoitusta
siinä on tulikeihäitä

Lapsi sylissään
ja kupeellaan kaksi
äiti uppoaa suureen ihmismereen

Täyteen ahdetut härkävaunut
Öistä maisemaa halkoo musta ratsu
Sen selässä kyyhöttävät ihmiset
vailla mitään päämäärää
rauta rautaa vasten vaikertaa
Mustat kylät jäävät
toinen toisensa jälkeen

Talojen ikkunat valottomina
Käsky on käytyt kautta maan

Hälyytys
Imettävät äidit
vetävät röijyn helman rintojensa ylitse
Matka keskeytyy
Metsän jäätävä syli ottaa vastaan
pelästyneen ihmislauman

Kirkko saa ristinsä alle murheellisia
Se antaa yösijan kodittomille
Polvillaan rukoileva vanhus
ristinmerkkiä toistava toisuskoinen
Heidän Jumalansa on sama
rukouksensa
pyyntönsä sama

Aamu on valjennut mustan murheen keskelle
Kirkkomaan valkeat puut kumarassa
Niitten harteilla raskas paino

Pakkanen lyö kireitä käsiä yhteen
ja kiirehtii matkalaisia junaan

Luokkahuoneen lattialla
ruisoljet tuoksuvat riiheltä
On lämmin paneutua levolle
Suuren perheen pirnet huolet ovat hukkuneet
on vain yksi ainoa toive
että pian koittaisi rauhanpäivä
ja entinen vapaus

Kaukana vieraassa ikimuistettava joulu
Ei kuusta ei kynttilää
vaan kuitenkin juhламиeli tavoittaa
Äiti saa aattona kalleimman lahjan
kirjeen sieltä jostakin

Toivonkynttilä palaa lämpimästi lepattaen
Hän on lähellä Jumalaansa

Vuosi vaihtuu
Ikävää
Odotusta ja odotusta
Pienen huoneen lieteessä palaa
jatkuva tuskanliekki

Päivästä päivään
viikosta viikkoon
posti tulee tuomatta viestiä
Viimein kirje tavoittaa odottajan:

Rakas ystävä
Olen vaikean tehtävän edessä
Minun on surulla ilmoitettava
että miehenne on ...
Hän ei saa sanoista selvää
kirjaimet hyppivät riviltä riville
Huoneen seinät tulevat lähelle
kirje valahtaa lattialle
Kynttilä on sammunut

Viimein kuun valaisemassa huoneessa
rukoilevan äidin katse tavoittaa
lastensa valkeat kasvot

Kirjoittanut Anja Rastas , ent Mustonen, os
Martiskainen s. 16.03. 1915
Ilomantsin Liusvaarassa k. 3.2. 1983
Joensuussa